

[Finansministeren.]

mere ved de anskuelser, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard gav udtryk for.

Flere tegn tyder i retning af nedadgående efterspørgsel og faldende priser. Der har været en ret betydelig nedgang i en række råvarepriser i den sidste måned, og vi læser om, at der nu er begyndt at vise sig en overproduktion af biler i USA. Der må ventes en vis nedgang i rustningsudgifterne, og vi må nu se, om denne formindskelse i efterspørgslen vil blive opvejet af en stigning i efterspørgslen fra det private erhvervsliv. Det er i dag ikke muligt at forudsige noget sikkert herom. Det må dog antages, at den amerikanske regering meget nødtigt ser gentaget en økonomisk udvikling, der blot i nogen grad ligner depressionen fra begyndelsen af 30erne, og at den vil gøre alt for at bremse en nedgang i starten.

Der er således endnu langtfra tale om omfattende depressionstendenser; men enkelte tegn på en påvirkning af den vest-europæiske økonomi er dog begyndt at vise sig. Den stærke stigning, der i det sidste års tid har været i de engelske dollarsreserver, er således foreløbig standset, og der er også begyndt at vise sig afsætningsvanskeligheder for den engelske eksport. Spørgsmålet om, hvorvidt vi befinder os ved et vendepunkt i den økonomiske situation, eller om der blot er tale om et pusterum, der vil blive afløst af ny opgang, kan således ikke endeligt besvares. Vi må dog, som også fremhævet i regeringens programtale, forberede os på at kunne imødegå nedgangstendenser, hvis de skulle begynde at vise sig. Dette betyder ikke — det vil jeg gerne understrege — at der skal sættes ind øjeblikkelig, og det vil — som også fremhævet af statsministeren — fortsat være vigtigt at søge sikret et reelt overskud på statens finanser.

Mon ikke også nationalbankens diskontosænkning skal ses på denne internationale økonomiske baggrund? Når det ærede medlem hr. Erik Eriksen imidlertid fremdrager rentespørgsmålet, er der vel grund til at fremhæve, at den nu afgæede regering længst muligt i sin pengepolitik modsatte sig en rentesænkning. Længe efter at obligationsmarkedet var begyndt at vise en faldende tendens, fastholdt regeringen salget af

statsobligationer til en uforandret, meget høj effektiv rente. Herigennem holdt man også renteniveauet for kredit- og hypotekforeningsobligationer kunstigt oppe. Nu er der indtrådt et rentefald, og når virkningerne af diskontosænkningen er udtømt, må vi søge at fastholde den lavere rente og se, hvordan den vil virke bl.a. på vor valutastilling. Betydningen af at bevare og om muligt udbygge vore valutareserver er alle enige om. Det er dog naturligt at gøre opmærksom på, at det ikke er helt let for et debitorland at opbygge en meget stor valutareserve. Kreditorerne vil efterhånden melde sig, men det er jo også en konsolidering at tilbagebetale gæld, og særlig forfalden gæld, selvom det på kortere sigt tillige er væsentligt at søge opnået størst mulig valutarisk bevægelsesfrihed.

Det kan i denne forbindelse være rimeligt at komme lidt ind på påstanden om, at regeringens skatteprogram skulle kunne medføre en stærk forbrugsudvidelse og derigennem en svækkelse af vor valutasituation. Særlig vore ønsker om en højere arveafgift og om en forhøjelse af indkomstskatten for de største indtægter er fremdraget ved omtalen af dette spørgsmål.

Jeg tror, at vi skal vente med en mere detaljeret drøftelse af en arveafgiftsforhøjelse, til et forslag foreligger. Der vil fortrinsvis blive tale om forhøjelser, som rammer meget store arveparter og arv fra fjernere slægtninge. Der vil således sjældent være tale om formuer, der på sædvanlig måde er opsparet med henblik på forsørgelse eller hjælp til den nærmeste familie. Løvrigt vil forslaget bedst kunne vurderes i forbindelse med de forslag til forbedring af ungdommens vilkår, som det er hensigten samtidig at søge fremmet.

Jeg tror heller ikke, at en vis forskydning af skattebyrden fra de mindre og mellemstore indkomster til de store indtægter vil påvirke forbruget nævneværdigt. For det første må vi erindre, at det samlede forbrug i øjeblikket ligger på 18 milliarder kroner, og for det andet vil en eventuel forbrugsudvidelse ikke blive nær så stor som den påtænkte indkomstoverførsel. Det kan nemlig efter min mening ikke antages, at opsparringen ud af de store indkomster vil gå ned med hele skattestigningen. Også hos de store indkomster — og måske netop hos